

Elle Kennedy

Suomentanut Anna Heroja

PAHAN TYTÖN MAINE

WSOY

»Kutkuttavan kiihkeä tarina
ensirakkauksista ja
toisista mahdollisuuksista.»

- KIRKUS REVIEWS

Elle Kennedy

**PAHAN TYTÖN
MAINE**

SUOMENTANUT ANNA HEROJA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Bad Girl Reputation

COPYRIGHT © 2022. BAD GIRL REPUTATION by Elle Kennedy
The moral rights of the author have been asserted.

SUOMENKIELINEN LAITOS

© ANNA HEROJA JA WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-50231-0

PAINETTU EU:SSA

LUKU 1

GENEVIEVE

Kaikki kaukaisimmatkin sukulaiseni ovat saapuneet paikalle. He ovat pukeutuneet mustiin ja käyvät kankeaa keskustelua pienissä ryhmissä juustotarjottimien ja laatikkoruokien äärellä. Seinillä on kuvia minusta vauvana. Säännöllisin väliajoin joku kilauttaa haarukkaansa olutpulloon tai viskilaasiin nostaakseen maljan ja kertoakseen jonkin sopimattoman tarinan siitä, miten äiti ajoi kerran vesiskootterilla yläosattomissa itsenäisyyspäivän veneparaatin läpi. Isä näyttää kiusaantuneelta ja tuijottaa ikkunasta ulos, ja minä ja veljeni teeskentelemme, että olemme ennenkin kuulleet nämä tarinat äidistä. Hauskanpitoa rakastavasta ja joka hetkeen kiihkeästi tarttuvasta Laurie Christine Westistä... jota todellisuudessa emme tunteneet lainkaan.

»Olimme siis kускаamassa sitä Floridaan vanhan jäätelöauton tavaratilassa», äitimme serkku Cary aloittaa. »Jossain Savannahin eteläpuolella takatilasta alkoi kuulua ääntä, aivan kuin joku olisi rapistellut jotain...»

Tarraan vesipulloon, koska pelkään mitä saattaisin tehdä, jos käteni jäävät vapaaksi. Kylläpä tulikin valittua helvetinmoinen aika raitistua. Jokainen tapaamani ihminen yrittää työntää käteeni juomista, koska he eivät tiedä, mitä sanoa äidittömälle tyttöraasulle.

Olen kyllä harkinnut juomista. Pujahtaisin vanhaan huoneeseeni minkä tahansa pullon seurassa ja ryystäisin sitä, kunnes päivä painuisi mailleen. Paitsi että kadun yhä edellistä kertaa, kun retkahdin.

Se kuitenkin tekisi tästä koettelemuksesta hieman siedettävämmän.

Isotätini Milly kiertelee talossa kuin kultakala maljassaan. Aina kun hän kulkee sohvan ohi, hän pysähtyy, taputtaa käsi-varttani, puristaa heikosti rannettani ja kertoo, miten olen aivan äitini näköinen.

Mahtavaa.

»Jonkun on pysäytettävä hänet», nuorempi veljeni Billy kuiskaa vieressäni. »Hän romahtaa kohta. Katso noita hauraita pikku nilkkoja.»

Milly on suloinen, mutta hän alkaa karmia minua. Jos hän kutsuu minua äitini nimellä, saatan vetää kilarit.

»Pyysin Louisia sammuttamaan radion», Cary-serkku jatkaa tarinaansa yhä innostuneempana. »Yritin näet selvittää mistä ääni oikein kuului. Luulin, että raahasimme jotain perässämme.»

Äiti oli ollut kuukausikaupalla sairaana ennen kuin hänellä todettiin haimasyöpä. Isä kertoi, että äidillä oli selässä ja vatsassa jatkuvaa kipua, jonka tämä oli vain sivuuttanut vanhenemiseen liittyvinä kolotuksina – ja sitten kuukautta myöhemmin hän oli jo kuollut. Minun näkökulmastani kaikki kuitenkin alkoi vasta viikko sitten. Veljeni Jay soitti eräänä iltapäivänä ja pyysi minua tulemaan kiireesti kotiin, minkä jälkeen myös isä soitti ja kertoi, ettei äiti eläisi enää kauan.

He kaikki olivat salanneet asian minulta. Äiti ei ollut halunnut minun tietävän.

Aivan sekopäistä meininkiä, eikö?

»Koputukset vain jatkuivat maili toisensa jälkeen. Mehän olimme siis kaikki melko pöllyssä. Varmaan ymmärrätte. Törmäsin yhteen vanhan liiton hippifriikkiin Myrtle Beachillä, ja hän järkkäsi meille vähän höpöheinää...»

Joku yskähtää ja mumisee jotain itsekseen.

»Ehkä ei nyt mennä yksityiskohtiin», Eddie-serkku sanoo. Serkut vaihtavat merkitseviä katseita ja virnistävät salaliittolaisuutensa merkiksi.

»Joka tapauksessa...» Cary aloittaa uudelleen ja vaientaa toiset. »Eli kuulemme siis jotain epämääräistä kolketta. Tony ajaa ja äitinne», hän sanoo ja viittilöi lasillaan meihin päin, »seisoo pakastimen edessä ja pitelee bongia päänsä yläpuolella kuin olisi aikeissa listiä pesukarhun tai jotain.»

Ajatukseni ovat todella kaukana tästä naurettavasta anekdootista; äidin ajatteleminen on yhtä kiemuraista seka-sotkua. Hän makasi viikkokaupalla vuoteessa valmistautuen kuolemaan. Hänen viimeinen toiveensa oli, että hänen ainoa tyttärensä kuulisi sairaudesta mahdollisimman myöhäisessä vaiheessa. Jopa veljiäni oli kielletty tulemasta äidin vuoteen vierelle, kun hän liukui hitaan tuskallisesti kohti viimeisiä päiviään. Tapansa mukaan äiti halusi mieluummin kärsiä yksin ja pitää lapsensa etäällä. Saattaa ehkä vaikuttaa siltä, että hän toimi näin lastensa tähden, mutta epäilen, että hän teki sen itsekkäistä syistä – hän halusi välttää kaikki herkät ja läheiset hetket, joita hänen lähestyvä kuolemansa olisi epäilemättä aiheuttanut. Samanlaista välttelyä hän oli harrastanut koko elämänsä ajan.

Loppujen lopuksi hän oli helpottunut, ettei hänen tarvinnut tämän tekosyyn varjolla enää esittää äitiämme.

»Kukaan meistä ei halunnut avata pakastinta, ja joku huusi Tonylle, että tämä ajaisi tien sivuun, mutta Tony oli hädissään, koska näki muutaman auton päässä poliisiauton

ajavan perässämme, ja sitten tajusimme, että olimme kuljet-
tamassa kiellettyä tavaraa osavaltion rajan yli, joten...»

Minä pystyn antamaan äidille anteeksi. Hän oli oma
itsensä viimeiseen hengenvetoonsa asti. Ei koskaan esittä-
nyt mitään muuta. Hän oli lapsuudestamme lähtien tehnyt
meille selväksi, ettei ollut erityisen kiinnostunut meistä,
joten emme koskaan odottaneet suuria. Isän ja veljien olisi
silti pitänyt kertoa minulle hänen sairaudestaan. Miten täl-
laisen asian voi salata omalta lapseltaan, sisareltaan? Vaikka
asuinkin kaukana, heidän olisi piru vie pitänyt kertoa
minulle. Minulla olisi saattanut olla jotain sanottavaa äidille.
Jos minulla olisi ollut enemmän aikaa ajatella.

»Lopulta Laurie komensi minua avaamaan pakastimen
kannen, jolloin he avasivat sivuoven, ja Tony hidastaisi vau-
tia sen verran, että voisimme potkaista otuksen tien sivuun.»

Vieraat naureskelevat.

»Joten me laskimme kolmeen. Suljin silmäni, avasin kan-
nen ja odotin jonkin pörröisen hyppäävän kynsimään kasvo-
jani. Sen sijaan näemme miehen täydessä unessa. Ties mil-
loin hän oli pujahtanut sisään. Ehkä jossain Myrtle Beachin
tienoilla. Oli vain käpertynyt sinne nokosille.»

Olin ajatellut palaavani Avalon Bayhin vähän eri tun-
nelmissa. Mutta nyt lapsuudenkotini on täynnä hautajais-
vieraita. Kukka-asetelmia ja suruvalittelukortteja joka pöy-
dällä. Hautajaiset päättyivät jo tuntikausia sitten, mutta
näistä jutuista ei niin vain päästäkään. Ne kulkevat perässä
päiviä. Viikkoja. Koskaan ei oikein tiedä, milloin on hyväk-
syttävää sanoa, että *okei, nyt riittää, palatkaa takaisin omaan
elämääänne ja antakaa minun palata omaani*. Miten ihmeessä
metrin korkuinen kukkasydän edes hävitetään?

Caryn jatkaessa tarinaansa isä taputtaa minua olalle,
nyökkää eteisen suuntaan ja vetää minut syrjään. Hän on

pukeutunut pukuun varmaan kolmatta kertaa elämässään, ja minun on vaikea tottua siihen. Taas yksi asia, joka ei ole kohdallaan. Palaan kotiin, jota en aivan tunnista, aivan kuin heräisi vaihtoehtoisessa todellisuudessa, missä kaikki on tuttua, mutta silti outoa. Kaikki on hiukan pielessä. Varmaan olen itsekin muuttunut.

»Voimmeko jutella hetken?» isä sanoo paettuamme synkkää juhlatunnelmaa. Hän ei voi olla hypistelemättä solmioitaan tai nykimättä paitansa kaulusta. Ensin hän höllentää kravattia ja sitten ilmeisesti suostuttelee itsensä suoristamaan ja kiristämään sen, aivan kuin tuntisi höllentämisestä syyllisyyttä. »Kuule, tiedän ettei tälle tule mitään sopivaa hetkeä, joten minun on vain kysyttävä.»

»Mistä on kyse?»

»No, mietin haluaisitko jäädä tänne joksikin aikaa.»

Voi paska.

»En oikein tiedä. En ole ajatellut asiaa.» En ollut varautunut siihen, että minut ahdistettaisiin nurkkaan näin nopeasti. Olin ajatellut, että minulla olisi ehkä pari päivää aikaa seurata, miten asiat sujuvat, ja sitten voisin tehdä päätökseni. Lähdin Avalon Baystä vuosi sitten hyvästä syystä, enkä olisi palannut, jos olosuhteet eivät olisi pakottaneet. Minulla on Charlestonissa oma elämä. Työ ja asunto. Amazonin paketteja kasaantumassa ovelleni.

»Katsos kun toivoin, että voisit auttaa firman kanssa. Äitisi hoiti kaikki toimistotyöt, ja asiat ovat menneet päin helvettä sen jälkeen kun...» Hän lopettaa puhumisen. Kukaan meistä ei osaa puhua asiasta, äidistä. Mistä kulmasta sitten lähestymekään aihetta, kaikki tuntuu väärältä. Joten vaikenemme ja nyökkäämme toisillemme kuin sanoen: *joo, minäkään en osaa, mutta ymmärrän.* »Ajattelin, että jos sinulla ei ole hirveä kiire, niin voisit ehkä käydä siellä vähän selvittelemässä asioita.»

Olin arvellut, että isä saattaisi olla jonkin aikaa masentunut ja tarvitsisi omaa aikaa selviytyäkseen ja hyväksyäkseen tapahtuneen. Että hän ehkä lähtisi jonnekin kalaan tai jotain sellaista. Tämä on kuitenkin melko paljon pyydetty.

»Entä Kellan tai Shane? Molemmat tietävät taatusti enemmän firman asioista kuin minä. En usko, että he haluaivat minua sinne noin vain etuilemaan.»

Kaksi vanhinta veljeäni ovat olleet isäni leivissä jo vuosia. Pienen rautakaupan lisäksi isä omistaa myös kivialan yrityksen, joka tarjoaa palveluja maisema-arkkitehdeille ja kotejaan remontoiville yksityisasiakkaille. Lapsuudestani lähtien äiti huolehti kaikista toimistotöistä – tilauksista, laskuista, palkanmaksusta – jotta isä sai keskittyä likaiseen työhön ulkosalla.

»Kellan on paras työnjohtajani, ja nyt kun meillä on niin paljon töitä etelärannikolla hurrikaanien jäljiltä, minulla ei ole varaa ottaa häntä työmaalta sisähommiin. Shane puolestaan ajeli koko viime vuoden vanhentuneella ajokortilla, koska poika ei koskaan avaa postiaan. Menisin kuukaudessa konkurssiin, jos päästäisin hänet lähellekään tilikirjoja.»

Isä on oikeassa. Rakastan kyllä veljiäni, mutta sen ainoan kerran, kun vanhempamme jättivät Shanen vahtimaan meitä, hän antoi Jayn ja Billyn kiivetä katolle tykärilaatikon kanssa. Palokunta ilmestyi paikalle, kun kolme veljeäni alkoivat ampua ritsalla tykäreitä kohti naapurin teini-ikäisiä poikia, jotka olivat uima-altaassa. Varttumisen kahden nuoremman ja kolmen vanhemman veljen kanssa oli vähintäänkin melko viihdyttävää.

En kuitenkaan aio ryhtyä miksikään pysyväksi äidin korvikkeeksi.

Puren huultani. »Kuinka kauan tarvitset minua?»

»Kuukauden, ehkä kaksi?»

Helvetti.

Pohdin asiaa hetken ja sitten huokaisen. »Yhdellä ehdolla», sanon isälle. »Alat lähiviikkoina etsiä uutta toimistopäällikköä. Viivyn siihen asti, kunnes löydät sopivan, mutta tästä ei tule mitään pysyvää järjestelyä. Sovitaanko näin?»

Isä kietoo käsivartensa harteilleni ja paina suukon ohimoleni. »Kiitos, kulta. Olet pelastava enkeli.»

En vain pysty antamaan hänelle kieltävää vastausta. En edes silloin, kun tiedän, että minua vedätetään. Ronan West saattaa vaikuttaa karskilta äijältä, mutta hän on aina ollut hyvä isä. Hän antoi meille sen verran vapautta, että pystyimme sekoilemaan, mutta oli aina tukenamme selvittämissä seuraamuksia. Silloinkin kun hän oli meille vihainen, tiesimme, että hän välitti.

»Voitko hakea pojat tänne? Pitää puhua muutamasta jutusta.»

Isä taputtaa minua selkään, ja lähdén etsimään veljiäni aavistellen ikävyyksiä. Kokemuksesta tiedän, ettei näistä perhekokouksista koidu koskaan mitään hyvää. Ne aiheuttavat myllerrystä. Mikä sinänsä on pelottavaa, koska eikö isän pyynnössä ollut jo kylliksi? Jätä oma elämäsi ja muuta väliaikaisesti takaisin lapsuudenkotiisi. Kelaan mielessäni jo vuokrasopimukseni irtisanomista tai alivuokralaisen hankkimista, työpaikastani lähtemistä tai sapattivapaan anomista, ja isän asialistalla on siis vielä muutakin?

»Hei, pikku paskiainen.» Jay istuu olohuoneen sohvan käsinojalla ja potkaisee minua sääreen, kun kävelen hänen luokseen. »Hae minulle toinen olut.»

»Hae itse, pyllyn nuuhkija.»

Jay on jo hylännyt puvuntakkinsa ja solmionsa, avannut kauluspaidan ylänapit ja käärinnyt hihat. Muut eivät näytä

yhtään siistimmiltä; kaikki alkoivat hiljalleen rikkoo pukukoodia heti palattuamme hautausmaalta.

»Näittekö sen yläkoulun opettajan? Gracen?» Billy, joka ei edelleenkään ole tarpeeksi vanha juomaan, yrittää tarjota minulle taskumattia, mutta huitaisen sen pois. Jay kuitenkin ehtii siepata pullon. »Hän ilmestyi tänne äsken Corey Doucetten kanssa, joka kantoi open koiranräpälettä.»

»Ai Viiksi-Doucette?» Virnistän muistaessani hänet. Ensimmäisenä kouluvuonna Corey kasvatti karmivat sarjamurhaajahaituvat huullelleen ja kieltäytyi ajamasta niitä pois, kunnes häntä lopulta uhattiin koulusta erottamisella. Hän pelotti opettajia. »Gracen on pakko olla tyylin seitsemänkymppinen?»

»Mielestäni hän oli seitsemänkymmentä jo silloin, kun hän opetti minua kahdeksannella», Shane sanoo, ja häntä puistattaa.

»Siis panevatko he?» Craigin kasvat väänntyvät kauhusta. Hänen luokkansa oli viimeinen, jota Grace opetti ennen eläkkeelle jäämistään. Nuorin veljeni on nyt lukion viimeisellä. »Aivan sairasta.»

»Tulkaa», sanon veljilleni. »Isä haluaa jutella kanssamme huoneessaan.»

Kun olemme kaikki koolla, isä alkaa taas hypistellä solmioitaan ja kaulustaan, kunnes Jay ojentaa hänelle taskumatin, ja hän siemaisee siitä huojentuneena. »Sanonpa tämän nyt suoraan: aion laittaa talon myyntiin.»

»Mitä helvettiä?» Vanhin veljeni, Kellan, puhuu kaikkien puolesta, kun hänen purkauksensa torppaa isän ilmoituksen. »Mistä tämä nyt tuli?»

»Asumme täällä nyt Craigin kanssa kahdestaan», isä aloittaa, »ja kun hän lähtee muutaman kuukauden päästä opiskelemaan, ei tunnu järkevältä roikkua isossa autiossa talossa. Aion hommata pienemmän kämpän.»

»Isä, älä nyt viitsi», Billy huudahtaa. »Missä Shane sitten nukkuu, kun taas unohtaa missä asuu?»

»Se tapahtui yhden ainoan kerran», Shane murahtaa ja mottaa Billyä käsivarteen.

»Joo, totta helvetissä, yhden kerran.» Billy tönäisee häntä. »Muistatko, kun nukuit rannalla, koska et löytänyt autollesi, joka oli pysäköity vain muutaman kymmenen metrin päähän?»

»Voitteko lopettaa? Käyttäydyste kuin lauma idiootteja. Talossa on yhä ihmisiä, jotka surevat äitiänne.»

Kaikki sulkevat suunsa kuin taikaiskusta. Olimme unohtaneet tilanteen muutamaksi minuutiksi. Sama kaava toistuu. Unohdamme, sitten rekka ajaa päällemme taas, ja palaamme takaisin nykyhetkeen, tähän outoon todellisuuteen, joka tuntuu väärältä.

»Kuten jo sanoin, talo on liian suuri yhdelle ihmiselle. Olen tehnyt päätökseni.» Isän äänensävy on jämää. »Mutta ennen kuin voin laittaa talon myyntiin, meidän on tehtävä vähän remonttia. Paikka on saatava moitteettomaan kuntoon.»

Tuntuu siltä, että kaikki muuttuu liian nopeasti, enkä onnistu pysyttelemään perässä. Olin hädin tuskin ehtinyt totutella ajatukseen äidin sairaudesta, kun olimmekin jo hautaamassa häntä, ja nyt minun pitäisi siirtää elämäni takaisin lapsuudenkotiini, mutta sitten kuulenkin, että koko kotia ei edes ole olemassa enää kovin kauaa. Niskani retkahtaa pelkästään siitä, että seison paikoillani ja katselen, miten kaikki kieppuu ympärilläni.

»Ei ole mitään järkeä muuttaa ennen kuin Craig aloittaa syksyllä opintonsa», isä sanoo, »joten tässä menee vielä jonkin aikaa. Mutta ei minulla muuta. Halusin, että te kaikki kuulette asiasta mahdollisimman nopeasti.»

Sen sanottuaan isä livahtaa pakoon. Vahinko on tehty, ja hän jättää meidät vellomaan ilmoituksensa jälkimaininkeihin. Olemme kaikki pökerryksissä ja hämmentyneitä.

»Voi paska», Shane sanoo kuin olisi juuri muistanut jättäneensä avaimensa rannalle nousuveden armoille. »Pystyttekö edes kuvittelemaan, miten paljon pornoa ja vanhentunutta pössyä tänne on piilotettu?»

»Selvä homma.» Billy teeskentelee vakavaa ja läimäyttää kämmenensä yhteen. »Eli sen jälkeen, kun isä on mennyt nukkumaan, alamme repiä lattialautoja irti.»

Kun pojat alkavat riidellä siitä, kenelle mahdolliset laittomat löydökset kuuluvat, yritän saada hengitykseni tasaantumaan. En ole koskaan ollut taitava sietämään muutoksia. Lähdettyäni kaupungista olen yrittänyt haparoiden totutella omaan elämänmuutokseeni.

Tukahdutan huokauksen, poistun veljieni seurasta ja astun eteiseen, missä katseeni kiinnittyy luultavasti ainoaan asiaan tässä paikassa, joka ei ole muuttunut lainkaan.

Ex-poikaystäväni Evan Hartleyyn.

LUKU 2

GENEVIEVE

Kyllä jätkällä on pokkaa kävellä tänne tuon näköisenä. Mieleenpainuvat tummat silmät, jotka lymyävät edelleen jos-sain muistini syvimmissä sopukoissa. Ruskea – lähes musta – tukka, jonka tunnen yhä sormieni välissä. Hän on juuri niin sydäntäsärkevän upea kuin silmissäni vilisevät kuvat. En ole nähnyt häntä vuoteen ja silti reagoin häneen samalla tavalla kuin aina. Kun hän astuu huoneeseen, kehoni huomaa hänet ennen minua. Ilmassa on sähköä, joka tanssahtelee ihollani.

Tämä on todella inhottavaa. Ennen kaikkea tämä on häiritsevää siksi, että kehoni julkeaa reagoida häneen *nyt*, äitini hautajaisissa.

Evan seisoo kaksoisveljensä Cooperin vieressä ja katselee ympärilleen. He ovat tismalleen samannäköiset, tosin joskus heidän hiustyyliinsä poikkeavat toisistaan, mutta useimmat ihmiset erottavat heidät tatuointien perusteella. Cooperin molemmat käsivarret on tatuoitu, kun sitä vastoin suurin osa Evanin leimoista on selässä. Itse erotan heidät silmistä. Oli kyse sitten ilkkurisesta pilkkeestä tai ilon, halun tai turhautumisen häivähdyksestä... Tiedän aina, kun Evan katsoo minua.

Katseemme kohtaavat. Hän nyökkää. Nyökkään takaisin, ja sykkeeni kohoaa. Kolme sekuntia myöhemmin tapaamme eteisessä, missä kukaan ei todista kohtaamistamme.

On merkillistä, miten jotkut ihmiset tuntuvat läheisiltä, vaikka heitä ei olisi nähnyt pitkään aikaan. Muistot meistä kahdesta pyyhkäisevät ylitseni kuin leuto tuuli. Kun kävelen hänen kanssaan tässä talossa, minusta tuntuu siltä kuin olimme taas lukiossa. Kun hiivimme sisään ja ulos kaikkina vuorokaudenaikoina. Kompuroiden otimme käsillä tukea seinästä pysyäksemme pystyssä. Nauroimme hysteerisesti kuiskien, ettemme olisi herättäneet koko taloa.

»Hei», hän sanoo ja avaa sylinsä epävarmasti, ja hyväksyn hänen tarjouksensa, koska tuntuisi kiusalliselta olla tekemättä niin.

Hän on kyllä aina osannut halata.

Pakotan itseni vetäytymään hänen sylistään, olemaan hengittämättä hänen tuoksuaan. Hänen kehonsa on lämmin ja lihaksikas ja yhtä tuttu minulle kuin omani. Tunnen tuon pitkän houkuttelevan vartalon viimeistä senttiä myöten.

Astahdan kiireesti taaksepäin.

»Niin, joo, kuulin. Selvästikin. Halusin tulla esittämään osanottoni.» Evan tuntuu ujolta, lähes kainolta, kun hän katselee minua tuuheiden silmäripsiensä alta kädet taskuissa ja pää painuksissa. En pysty kuvittelemaan, millä väen vängällä hänet on saatu tulemaan tänne.

»Kiitti.»

»Ja, ai niin, joo. » Hän vetää toisesta taskustaan sinisen Blow Pop -tikkarin. » Toin sinulle tällaisen.»

En ole itkenyt kertaakaan sen jälkeen, kun kuulin äidin sairastuneen. Kuitenkin nyt kun Evan ojentaa minulle tuon typerän huomionosoituksen, kurkkuani alkaa kuristaa ja silmiäni kirvellä.

Äkkiä palaan ajassa taaksepäin hetkeen, jolloin ensimmäinen Blow Pop vaihdettiin välillämme. Sekin oli hautajaisissa. Silloinkin kuolleen vanhemman. Evanin isä, Walt, oli kuollut auto-onnettomuudessa. Hän oli ajanut humalassa, koska sellainen holtiton ja itsetuhoinen mies Walt Hartley oli ollut. Onneksi kukaan muu ei ollut loukkaantunut, mutta Waltin elämä oli päättynyt sinä yönä, kun hän oli menettänyt autonsa hallinnan yön pimeydessä ja törmännyt puuhun.

Olin kaksitoistavuotias, eikä minulla ollut aavistustakaan siitä, mitä hautajaisiin pitäisi tuoda. Vanhempani veivät kukkia, mutta Evan oli lapsi kuten minäkin. Mitä hän muka olisi tehnyt kukilla? Tiesin vain, että paras ystäväni ja poika, johon olin ollut aina kovin ihastunut, oli nyt tosi surullinen, ja minulla oli vain vaivainen dollari. Tikkari olisi hienoin juttu, mihin minulla olisi varaa.

Evan oli itkenyt, kun istuin hiljaa hänen viereensä heidän talonsa takaterassille ja painoin Blow Popin hänen vapisevaan käteensä. Hän kuiskasi: »Kiitti, Gen», ja sitten me vain istuimme hiljaa yli tunnin ja tuijotimme rantaan lyöviä aaltoja.

»Ei helvetti», mutisen itsekseni ja puristan tikkaria kädesäni. »Olet niin hölmö.» Sanoistani huolimatta tiedämme molemmat, että olen hyvin liikuttunut.

Evan hymyilee paljonpuhuvasti ja suoristaa silitellen toisella kädellään solmiotaan. Hän on ihan siistin näköinen, mutta ei kuitenkaan liian siisti. Evan uhkuu vaaraa puvusakin.

»Ole tyytyväinen, että näin sinut ensin», sanon hänelle, kun pystyn jälleen puhumaan. »Veljeni eivät ehkä olisi näin ystävällisiä.»

Evan kohauttaa olkapäitään huolettomasti virnistäen. »Kellan lyö kuin tyttö.»

Tyypillistä. »Kerron hänelle, että sanoit noin.»

Muutammat serkkuni huomaavat meidät nurkan takaa ja näyttävät siltä kuin saattaisivat keksiä jonkin syyn tulla juttelemaan kanssani, joten tartun Evania rinnuksista ja työnnän hänet kodinhoitohuoneeseen. Painaudun ovenkarmia vasten ja tarkistan, että reitti on selvä.

»En kestä enää yhtään keskustelua siitä, miten paljon muistutan äitiä», voihaikaisen. »Tyyliin, hei haloo, näit minut edellisen kerran silloin kun söin vielä purkkiruokaa.»

Evan suoristaa taas solmiotaan. »He uskovat olevansa avuksi.»

»No, eivät kyllä ole.»

Kaikki haluavat kertoa minulle, miten upea nainen äiti oli, ja miten tärkeä perhe hänelle oli. On lähes karmivaa kuunnella ihmisten puhuvan naisesta, joka ei muistuta yhtään sitä, jonka minä tunsin.

»Miten jakselet?» Evan kysyy suorasukaisesti. »Tarkoitatan oikeasti?»

Kohautan harteitani. Siinäpä riittääkin mietittävää. Olen kysynyt saman kysymyksen itseltäni lukuisin eri tavoin muuttaman viime päivän aikana, enkä edelleenkään osaa antaa kunnon vastausta. Tai en ainakaan sellaista, jonka ihmiset haluaisivat kuulla.

»En ole varma, tunnenko mitään. En tiedä. Ehkä olen vielä sokissa tai jotain. Jotenkin sitä aina ajattelee, että tällaiset asiat tapahtuvat sekunnin murto-osassa tai kuukausien kuluessa. Mutta tämä juttu... Tuntuu siltä kuin minua olisi varoitettu ihan väärin. Palasin kotiin, ja viikon päästä äiti oli jo kuollut.»

»Ymmärrän», hän sanoo. »Sitä tuskin pääsee tilanteen tasalle, kun kaikki on jo ohi.»

»Olen ollut monta päivää ihan pihalla.» Puren huultani.
»Alan jo uskoa, että minussa taitaa olla jotain vikaa.»

Hän katsoo minua epäuskoisena. »Kyse on kuolemasta, Fred. Sinussa ei ole mitään vikaa.»

Naurahdan hänen käyttämälleen lempinimelle. Siitä on niin kauan, kun viimeksi kuulin sen, että olin melkein ehtinyt unohtaa, miltä se kuulostaa. Aikanaan kuulin sitä useammin kuin omaa nimeäni.

»Jos totta puhutaan, niin olen odottanut, milloin suru oikein iskee, mutta eipä ole iskenyt.»

»On vaikeaa tuntea mitään sellaista henkilöä kohtaan, joka ei merkinnyt sinulle erityisen paljon. Vaikka se henkilö olisi äitisi.» Evan on hetken hiljaa. »Ehkä etenkin, jos se on äitisi.»

»Totta.»

Evan tajuaa minua. On aina tajunnut. Epätyyppillinen äitisuhde on yksi meitä yhdistävistä asioista. Epätyyppillinen siinä mielessä, ettei suhdetta oikeastaan ole edes ollut. Evanin äiti on satunnainen ilmiö hänen elämässään, tupsahattaa paikalle muutaman kerran vuodessa nukkumaan krapulaansa tai kinuamaan rahaa, kun taas oma äitini oli ehkä läsnä fyysisesti, mutta henkisesti jossain muualla. Hän oli jopa varhaisimmissa mielikuvissani niin kylmä ja etäinen, ettei hän edes tuntunut olevan olemassa. Lapsena olin kateellinen kukkapenkeille, joita hän hoiteli etupihallamme.

»Olen melkein helpottunut siitä, että hän on kuollut.» Pala nousee kurkkuuni. »Tai siis enemmän kuin melkein. Tiedän, että on aivan kauheaa sanoa näin. Mutta tiedätkö... nyt voin lakata yrittämästä. Minun ei tarvitse enää yrittää ja tuntee oloani paskamaiseksi, koska mikään ei muutu.»

Yritin koko elämäni saada yhteyttä äitiini. Selvittää, miksi hän ei vaikuttanut erityisemmin pitävän minusta. En saanut siihen koskaan vastausta. Ehkä nyt minun ei tarvitse enää kysellä.

»Ei se kauheaa ole», Evan sanoo. »Jotkut vain ovat surkeita vanhempia. Ei ole meidän vikamme, etteivät he osaa rakastaa meitä.»

Lukuun ottamatta Craigiä – häntä äiti kyllä osasi rakastaa. Viiden epäonnistuneen keitoksen jälkeen äiti oli onnistunut Craigin reseptissä. Hänen täydellinen poikansa, johon hän saattoi vuodattaa koko hoivaviettinsä. Tuntuu siltä kuin kaksi eri ihmistä olisi kasvattanut meidät. Craig on ainoa, joka kulkee täällä nyt turvonneet silmät punoittaen.

»Saanko kertoa yhden jutun?» Evan kysyy virnistäen, mikä tekee minut epäluuloiseksi. »Mutta sinun on luvattava, ettet lyö minua.»

»Okei, no sitä en kyllä voi luvata.»

Hän nauraa ja nuolaisee huuliaan. Tapa sai minut aina sekoamaan, koska tiedän, millaisiin tekoihin tuo suu pystyy.

»Minulla oli ikävä sinua», hän tunnustaa. »Onko kuspäistä myöntää, että olen jopa iloinen siitä, että joku kuoli?»

Lyön häntä olkapäähän, ja hän teeskentelee, että se sattuu. Hän ei tarkoita sitä, mitä sanoi. Ei oikeasti. Kuitenkin jollakin oudolla tavalla arvostan hänen elettään, jos en muuten, niin ainakin siksi, että saan luvan hymyillä ohikiitävän hetken ajan. Hengittää.

Näpelöin ohutta hopeista rannekoruani. En katso häntä silmiin. »Minullakin oli ikävä sinua. Vähän.»

»Vähän?» Hän pilkkaa minua.

»Ihan vähän.»

»Ahaa. Eli ajattelit minua lähtösi jälkeen kerran tai pari päivässä?»

»Pikemminkin kerran tai pari koko aikana.»

Hän nauraa.

Jos rehellisiä ollaan, sen jälkeen, kun lähdin Avalon Baystä, yritin kuukausien ajan työntää Evanin mielestäni, mutta

ajatukset vain palasivat sitkeästi häneen. Yritin olla ajattelemasta häntä, kun iltaisin suljin silmäni tai kun kävin treffeillä. Hiljalleen siitä tuli helpompaa. Olin melkein onnistunut unohtamaan hänet. Melkein.

Ja tässä hän taas on, ja tuntuu siltä kuin sekuntiakaan ei olisi kulunut. Välillämme alkaa taas kuplia energiaa. Sen huomaa siitä, miten hän kallistaa vartaloaan lähemmäksi, miten käteni viipyilee hänen käsivarrellaan pidempään kuin olisi tarpeen. Siitä, miten tuskallista on olla koskettamatta häntä.

»Älä tee noin», kiellän, kun huomaan hänen ilmeensä. Hänen silmänsä ovat vanginneet minut. Olen satimessa, aivan kuin paitani olisi tarttunut ovenkahvaan, paitsi että kyseessä on vain muisto, joka pistää pääkoppani sekaisin.

»Tee mitä?»

»Tiedät kyllä.»

Evanin suupielet kaareutuvat ylöspäin. Vain aavistuksen. Hän tietää kyllä, millä tavalla katsoo minua.

»Näytät kauniilta, Gen.» Hän tekee sen taas. Hänen silmänsä haastavat, katseensa vihjailee. »Poissaolo on tehnyt sinulle hyvää.»

Pikku paskiainen. Tämä ei ole reilua. Vihaan häntä, vaikka sormeni koskettavatkin hänen rintaansa ja liukuvat alaspäin hänen paitansa etumusta pitkin.

Ei, vihaan sitä, miten helposti hän saa minut pauloihinsa.

»Meidän ei pitäisi tehdä tätä», kuiskaan.

Olemme syrjässä, mutta jos joku sattuisi katsomaan suuntaamme, me kyllä olisimme näkyvissä. Evanin käsi hiplaillee mekkoni helmaa. Käsi livahtaa kankaan alle ja liu'uttaa sormenpäitään pehmeästi pakarani kaarella.

»Ei niin», hän henkäisee korvaani. »Meidän ei pitäisi.»

»Kirjan jokaiselta sivulta välittyy kaksikon rikkomaton yhteys.
Heidän kemiänsä on käsin kosketeltavaa,
ja tunneside sen kuin vahvistuu.
Tämä ollako-vai-eikö-olla -romanssi tarjoilee tasapuolisesti
elämänoppeja ja kuumia seksikohtauksia.»

- PUBLISHERS WEEKLY

Genevieve Westillä on maine, ja se on kaukana puhtoisesta. Kun entinen paha tyttö palaa kotiin äitinsä hautajaisiin, hän törmää saman tien eksäänsä Evan Hartleyyn. Menneisyyden pyörryttävät intohimot ja pahat tavat yhä tuoreessa muistissa Gen päättää olla antautumatta houkutuksille. Ei juhlimista, seikkailuja tai typeryyksiä – eikä missään nimessä sekoilua villin ja vapaan Evanin kanssa. Miehellä on kuitenkin toisenlaiset suunnitelmat. Onko entisistä rakastavaisista kypsään suhteeseen vai onko uusi yritys tuomittu epäonnistumaan?

Avalon Bay -sarjan itsenäisessä toisessa osassa eksät kiertävät toisiaan kuin kissa kuumaa puuroa.

ELLE KENNEDY varttui Toronton liepeillä Kanadassa ja opiskeli siellä York Universityssä englanninkielistä kirjallisuutta. Hän on kirjoittanut lukuisia romanttisia ja seksikkäitä romaaneja, jotka ovat keränneet huikkeen fanikunnan sosiaalisessa mediassa.

Avalon Bay -sarjan ensimmäinen osa *Kiltin tytön kompleksi* ilmestyi keväällä 2024.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50231-0